

Vraag nr. 88
van 8 maart 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Aanwervingsbeleid OCMW-ziekenhuizen – Medische criteria

OCMW-ziekenhuizen nemen blijkbaar personen met gezondheidsaandoeningen, onder meer HIV-patiënten en Chron-patiënten, enkel op grond van het medisch onderzoek niet in dienst. Nochtans doorlopen deze personen met goed resultaat alle andere proeven.

Het systematisch gebruik van onder meer de aids-test in de selectieprocedure lijkt het criterium te worden voor aanwerving. Uitspraken als "wij kunnen u niet in dienst nemen want de patiënten lopen gevaar", spreken boekdelen.

1. Zijn dergelijke situaties de minister bekend ?
2. Werden eventueel reeds maatregelen genomen ten aanzien van deze OCMW-ziekenhuizen en zo ja, welke ?
3. Op welke medische gronden mag een ziekenhuis weigeren iemand in dienst te nemen ?
4. Kan een HIV-patiënt als personeelslid worden geweigerd ?

Antwoord

De toegang tot een functie bij een lokaal bestuur (gemeente of OCMW) kan afhankelijk worden gesteld van de lichamelijke geschiktheid voor een bepaalde functie.

In sommige gevallen is een lichamenlijk geschiktheidsonderzoek verplicht, namelijk in die gevallen welke opgesomd zijn in het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming (ARAB) of in andere arbeidsrechtelijke voorschriften.

In de gevallen waar er geen wettelijke verplichting is, geldt de lokale autonomie. Voor de functies die eigen zijn aan het OCMW of aan het OCMW-ziekenhuis bepaalt de benoemende overheid (OCMW-raad, respectievelijk het beheerscomité van het ziekenhuis) dus autonoom of er al dan niet een onderzoek is naar de medische geschiktheid van de kandidaten.

De meeste lokale besturen hebben echter in hun algemene aanwervingsvoorwaarden een vereiste

van medische geschiktheid opgenomen. Dat betekent dat ze een contractuele aanstelling, een benoeming op proef of een vaste benoeming afhankelijk maken van een gunstig resultaat van een geneeskundig onderzoek. Daartoe wordt in de statuten een procedure vastgesteld. Het medisch geschiktheidsonderzoek gebeurt door een door de benoemende overheid aangesteld organisme, zijnde een aangestelde arts, de Administratieve Gezondheidsdienst (AGD) verbonden met het federale ministerie van Volksgezondheid, of een bedrijfsgeneeskundige of interbedrijfsgeneeskundige dienst waarbij het lokaal bestuur is aangesloten.

De medische expertise resulteert in een medisch attest dat een kandidaat-werknemer geschikt of ongeschikt verklaart voor de functie.

Belangrijk hierbij zijn de volgende elementen.

- De medische geschiktheid kan alleen worden vastgesteld door een bevoegde arts.
- Het onderzoek naar de medische geschiktheid beperkt zich louter tot de lichamelijke geschiktheid voor een welbepaalde functie. Bij de vaststelling van een lichamenlijk gebrek in relatie tot de functie kan, waar aangewezen, ook rekening worden gehouden met bekende en voorspelbare ontwikkelingen van een vastgestelde aandoening met gevolgen voor de latere uitoefening van de functie.
- De medische geschiktheid impliceert echter hoegenaamd geen absolute vrijwaring van mogelijke lichamenlijke gebreken bij de kandidaten. Kandidaten mogen dan ook niet worden geweigerd voor aandoeningen die in geen enkel opzicht de uitoefening van de welbepaalde functie in de weg staan.
- De medische informatie wordt weergegeven in een medisch attest, afgeleverd door de bevoegde arts. Andere dan de daarin weergegeven informatie en conclusie kan door de benoemende overheid niet worden ingeroepen of gebruikt. Deze informatie is overigens strikt vertrouwelijk van aard en valt ook onder de wetgeving op de privacy.

De meeste lokale besturen die de aanwerving van een kandidaat afhankelijk maken van een onderzoek naar de medische geschiktheid, stellen ook een beroepsmogelijkheid vast in de vorm van een tegenexpertise, voor de kandidaten die ongeschikt werden bevonden en die het daarmee oneens zijn.

Het is in deze context logisch dat ik als minister niet op de hoogte ben van de concrete medische criteria die door de bevoegde artsen worden gehanteerd, noch van de tests die al dan niet gebruikelijk zouden zijn, noch van het type van aandoening dat eventueel leidt tot uitsluiting voor een bepaalde functie.